

HET PROGRAMMA VAN DE „HARVARD SCHOOL OF DENTAL MEDICINE“

Het Januari-nummer van „The Journal of the American Dental Association“ bevat een verslag van de hand van de Dean, Dr. James M. Dunning, over de doelstellingen en wijze van opleiding aan b.g. school.

Zes jaren geleden begon de periode, die de oude afgestudeerden van Harvard nog maar met gering enthousiasme kunnen beschouwen. Een goede school, jaren lang onder leiding van Dr. Le Roy M. S. Miner, had vele geslaagde tandartsen aan zich verplicht en men zag de noodzaak van een „experiment“ niet in. Dat eerste experiment, onder leiding van Dr. Johnson, opvolger van Dr. Miner, was geen succes. Het was een cursus van vijf jaren, die moest leiden naar de beide graden van tandarts en arts. Reeds in 1943 werd dit plan verlaten en in de plaats kwam de vierjarige cursus met als einddoel de D.M.D.-graad (Doctor of Dental Medicine). Sindsdien is ook Dr. Johnson verdwenen en zijn opvolger werd Dr. James M. Dunning, die zijn D.D.S. graad verwierf aan Columbia University en ook een Master's degree in Public Health (M.P.H.) bezit van Harvard University.

Nu de eerste groep afgestudeerd is in 1947, heeft Dr. Dunning een korte balans opgemaakt. De doelstelling van de school van 1943 was:

„De opleiding tot praktizerende tandartsen van de eerste rang en tevens het kweken van tandartsen als „research“ werkers en als onderwijskrachten.“

Om deze doelen te bereiken, is nodig een zeer grondige training in alle medische vakken en daarom heeft men de eerste twee jaren van de medische en de tandheelkundige student volkomen gelijk gemaakt. Ook de toelatingseisen zijn voor beide groepen volkomen identiek, in het kort, er mag niet het minste verschil in beoordeling zijn of men zijn graad als arts of als tandarts van Harvard wil behalen, de eisen zijn zwaar, maar even zwaar voor beide groepen.

Na de twee medische vooropleidingsjaren komt de scheiding tussen beide groepen en het is interessant te lezen, dat studenten, die de studie als *tandheelkundig* student begonnen zijn, *niet* mogen „overzwaaien“ naar de medische studie. Alleen is het behalen van de *medische* graad geoorloofd *na* het behalen van de tandheelkundige titel, dus in 6 jaren kunnen deze studenten beide graden verworven hebben.

Zijn dus de eerste twee jaren in niets verschillend van de studie van de medische student, het voor ons interessante deel begint met het derde en vierde jaar. Naar voren springen de volgende punten:

1. Betrekkelijk groot getal leerkrachten — klein getal studenten.
2. Geen onnodig techniek werk als voorbereidende studie (het vijlen van koperen staven b.v.).

3. De opleiding in de kliniek, klein vanwege het geringe aantal studenten, zou men een privé-opleiding kunnen noemen. Assistentie is in zo ruime mate aanwezig, dat geen minuut verloren gaat.

4. „Seminars”; dit zijn bijeenkomsten van de studenten met de leerkrachten. Een der studenten houdt een voordracht van ongeveer één uur, waarna hij tevens de leider is van een debat, waaraan zowel zijn klasgenoten als de docenten deelnemen. Collega Moorrees, die dikwijls te gast is op de Harvard Dental School, gaf hoog op van de stimulans, die van dergelijke bijeenkomsten uitgaat.

5. „Research”. Voor dit doel staan uitgebreide hulpmiddelen ter beschikking en hier in Boston profiteren wij van voordrachten op vele gebieden dank zij het werk op Harvard. Nu de hamster gebleken is zulk een uitstekend proefdier te zijn voor caries-onderzoekingen, was er grote belangstelling voor de voordracht van Dr. Paul Keyes en de prachtige lichtbeelden, die hij over caries-onderzoekingen op hamsters vertoonde. Dr. Keyes gradueerde in 1941 aan de University of Pennsylvania, ging daarna naar het wetenschappelijke centrum in Rochester (N.Y.) en is sinds korte tijd aan Harvard verbonden. Andere leerkrachten zijn Dr. Wald o, de orthodontist, de Noorse tandarts Dr. Sogneas/ de kindertandarts Dr. Paul Loesch, de tandarts tevens arts Dr. David Weisberger enz.

6. HET AANTAL TOE TE LATEN STUDENTEN.

Tot elk jaar worden slechts vijftien studenten toegelaten; aangezien de eerste twee jaren in de medische school doorgebracht worden, zijn in de tandheelkundige school nooit meer dan 30 studenten.

In 1943 werd een start gemaakt met 7 studenten, die allen in Juni 1947 afstudeerden. Twee begonnen een praktijk voor halve dagen, de andere tijd waren zij aan een universiteit verbonden. Eén werd „intern” in een ziekenhuis, één werd tandarts bij de Marine, terwijl de drie overigen met de medische studie doorgingen, ten einde de artsengraad (na 2 jaren) te behalen. Dr. Dunning stipuleert, dat deze drie de tandheelkunde echter niet zullen verlaten, maar terug wensen te komen als specialisten op kaakchirurgie, voor research of zich beschikbaar willen houden voor een onderwijs-benoeming.

Men verwijt het Harvard, dat het niets doet om het tekort aan tandartsen met dit soort van opleiding te verminderen. Dat is slechts tot op zekere hoogte juist, want naast een gebrek aan praktizerende tandartsen is er een veel groter gebrek aan docenten. En dezen kunnen niet „en masse” opgeleid worden, men verwacht dat velen van de Harvard afgestudeerden bij het onderwijs te land zullen komen en de school dus wel degelijk meewerkt aan het kweken van de nodige opvolgers in de professie. Ook de afdeling „research” houdt mogelijkheden in voor de preventieve bestrijding van caries, alweer ten bate van de professie.

Ik kan mij voorstellen, dat zich verschillende vragen aandienen in de gedachten van mijn Ned. collega's. In de eerste plaats t.o.v. de *financiering*. Het schijnt, dat Harvard University voor dit speciale doel een fonds ter beschikking heeft gekregen, dit geld zou zeker niet beschikbaar zijn, wanneer het een normaal-type opleidings-school betrof.

Een andere vraag is, of een universiteit het recht heeft kandidaten voor een bepaalde school te weigeren. Niet in Nederland, maar in Amerika zijn universiteiten particuliere instituten, die het recht bezitten hun huishouding naar eigen goedvinden te regelen. Dit heeft zijn voor- en nadelen, nadelig vooral wanneer motieven van politiek, geloof of ras een rol er in spelen.

Met zijn twee opleidingsinstituten is Boston nu een tandheelkundig centrum van de eerste rang geworden. Naast Harvard heeft men Tuft's College Dental School onder de pas benoemde jeugdige Dean Joseph F. Volker. „Tuft's” is een normale opleidingsschool met klassen van ongeveer 80 studenten; de pas afgetreden dean Bibby had de school reeds op een goed peil gebracht en Volker zal dat ongetwijfeld voortzetten. Hij heeft een paar uitstekende medewerkers zoals Irving R. Hardy, hoofd van de prothese afdeling, Irving Glickman, de periodon-

togolist, Helmuth Zander, kindertandheelkunde en research. Als derde instituut wil ik noemen de „Forsyth Dental Infirmary for Children”, met de eeuwig jonge Dr. Percy Howe aan het hoofd. Zijn rechterhand is Dr. Howard Marjerison, een voormalig dean van „Tuft's” en van de „University of Illinois”. In de orthodontische afdeling werkt onze landgenoot Dr. C. F. A. Moorrees met een internationale omgeving van Denen, Chinezen, Zuid-Amerikanen, maar..... geen Nederlanders.

Deze laatste opmerking brengt mij er toe te vragen, waarom Nederlandse tandartsen uitsluitend naar Amerika komen om er een D.D.S. graad te behalen? Ik heb nog nooit gehoord van artsen of ingenieurs, om slechts twee vakken te noemen, dat zij tijd en geld opofferden voor een Amerikaanse graad! Ook zijn hier verscheidene tandartsen uit andere landen, ik noemde reeds Deense collega's aan de Forsyth, die hun tijd productief maken, zonder ook maar in het minst geïnteresseerd te zijn in het verwerven van nog een titel naast de nationale, die zij bezitten. Voor hen, die serieus wensen te studeren, biedt Boston zeer veel; een „internship” bij de Forsyth Infirmary met praktische tandheelkunde op kinderen en daarnaast een uitgebreide serie lezingen van Harvard, Tuft en eigen docenten. Bovendien ontvangen deze „interns” een toelage in hun levensonderhoud. Wie geïnteresseerd is, wende zich tot Dr. Percy Howe, directeur Forsyth Infirmary for Children, 140 The Fenway, Boston, Massachusetts, U.S.A.

Cambridge, Februari 1948

L. HERBERT LOEB

TANDHEELKUNDE IN DUITSLAND

Naar wij vernemen is in het „Interzonen gebied” in Duitsland het tandheelkundig leven zich weer aan het organiseren.

Voorzitter van de „Interzonenausschuss der deutschen Zahnärzte” en president van de „Bayerische Zahnärztekammer” is Dr. F. Linnert uit Neurenberg, vóór 1933 jarenlang voorzitter van het „Reichsverband der deutschen Zahnärzte”.

In Konstanz wordt een tijdschrift uitgegeven „Die Zahnärztliche Welt”, waarvan Dr. Düringer de hoofdredacteur is. Ook de „Deutsche Zahnärztliche Zeitschrift” (voortzetting der „Monatschrift”) verschijnt weer. Er zijn er zelfs twee; een wordt in München, de andere in Lübeck uitgegeven; vermoedelijk een gevolg van de politieke verdeling van het land.

Zoals bekend is het oudste lichaam dat in Engeland het recht heeft tot het toekennen van tandheelkundige diploma's, het Royal College of Surgeons (R.C.S.).

De R.C.S. heeft nu het besluit genomen om naast het verlenen van de titel: L.D.S., R.C.S. — een hogere in te voeren, die behaald kan worden na enige jaren van voortgezet onderwijs.

Daartoe is opgericht een „Dental Faculty” die het recht zal hebben een fellowship uit te reiken na afgelegd examen (F.D.S., R.C.S.).

Teneinde hiermede een begin te kunnen maken heeft de R.C.S. een aantal vooraanstaande Engelse tandartsen honoris causa benoemd tot leden dezer „Faculty”, hetgeen beschouwd moet worden als de hoogste thans in Engeland bestaande wetenschappelijk tandheelkundige onderscheiding, zoals men sedert enige jaren in Amerika ook aan verschillende Universiteiten, na het D.D.S.-diploma, een „Master degree” kan behalen.

Hieronder volgt het voorl. programma van de 63e vergadering van de Société Suisse d'Odontologie.

Kosten van inschrijving bedragen Zw. frs. 30.—.

Deelname op te geven aan: Dr. H. Schar, Löwenstr. 5, Luzern.

63. ASSEMBLÉE DE LA SOCIÉTÉ SUISSE D'ODONTOLOGIE (S.S.O.)

6-9 mai 1948 à Lucerne

Programme Provisoire

jeudi	6 mai	15.00-17.00	Assemblée de l'Arpa Suisse, Conférences.
		20.00	Dîner de l'Arpa Suisse.
		21.00	Réunion libre des Congressistes déjà à Lucerne.
vendredi	7 mai	9.00	Orientation de la Presse sur l'Exposition dentaire.
		10.00	Ouverture officielle de l'Exposition par le Président de la S.S.O.
		11.00-12.00	Conférences.
		13.00	Dîner libre.
		14.00	Pour les Dames: Tour de la ville, thé à l'Hotel Montana.
		14.00-17.00	Conférences.
		17.00	Assemblée générale de la S.S.O.
19.00	Souper libre.		
	de 20.00	Soirée d'amusements au Casino.	
samedi	8 mai	8.30-12.00	Conférences sur le thème principale.
			Dîner libre.
		13.00	Banquet pour les invités officiels.
			Tour du lac.
		19.00	Banquets dans les Hotels National. Palace et Schweizerhof.
	de 21.00	Grande Réunion de tous les congressistes et invités au Kongresshaus; bal, attraction ballet du théâtre.	
dimanche	9 mai	9.30	Assemblée des dentistes d'école.
		9.00-12.00	Table-clinics, conférences courtes démonstrations.
		13.00	Lunch final, facultatif.

Les repas désignés avec * ne sont pas inclus dans la carte de congrès.

Les conférences scientifiques:

Thème principale: l'Anesthésie.

Conférenciers: Les Prof. Held, Schmuziger, Juillard, van der Vaeever, P. D. Wildrand, etc.

Van 12 tot 16 Juli a.s. zal te Genève het Congres van de Association Française pour l'Avancement des Sciences gehouden worden.

De Sectie Odontologie wordt gepresideerd door collega René Sudaka uit Parijs, de bij vele Hollandse collega's welbekende secretaris-generaal van de Journées Dentaires de Paris.

Voor inlichtingen wende men zich tot:

Monsieur Wallis-Davy
 Secrétaire Général du Comité Exécutif
 45, rue de la Tour d'Auvergne
 Paris IX